

Laodicea – Nummer fem

De sista tre

Jeff Pippenger

2023-09-03

Idealiskt sett bör de sju församlingarna och de sju inseglen förstås som parallella symboler som representerar inre och yttre linjer av samma historia. Det är också viktigt att notera att, när man betraktar de tre sista församlingarna och de tre sista inseglen, den historiska linje som representerar den fortskridande historien inte utgör ett primärt ämne i symbolerna. När församlingarna tillämpas i sammanhanget av parallella historier, är historiens fortskridande en väsentlig del av symboliken, men så är inte fallet när de tre sista församlingarna och inseglen behandlas som en symbol i sig själva.

De sista tre församlingarna handlar, som symbol, om förhållandet mellan tre grupper och dynamiken i samspelet mellan de tre grupper av tillbedjare som representeras av de olika församlingarna. De sista tre sigillerna identifierar Guds folk såsom representerat av Mose och Elia. Elia representerar de etthundfyrtyrfyra tusen och Mose de rättfärdiga döda.

Och när han öppnade det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de hade. Och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, Herre, du Helige och Sanne, dröjer du med att döma och utkräva vårt blod av dem som bor på jorden? Och åt var och en av dem gavs vita kläder; och det blev sagt till dem att de ännu en liten tid skulle vila, till dess att också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas liksom de, hade blivit fulltaliga. Och när han öppnade det sjätte sigillet, se, då blev det en stor jordbävning; och solen blev svart såsom en sorgdräkt av tagel, och månen blev såsom blod. Och himlens stjärnor föll ned på jorden, såsom när ett fikonsträd faller sina omogna frukter, då det skakas av en stark vind. Och himlen vek undan såsom en bokrulle som rullas ihop; och alla berg och öar flyttades från sina platser. Och jordens kungar och stormännen och de rika och härförarna och de mäktiga och varje slav och varje fri man gömde sig i hålorna och bland bergens klippor, och sade till bergen och klipporna: Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty hans vredes stora dag har kommit, och vem kan bestå? Uppenbarelsboken 6:9–17.

Syster White upplyser oss om att det femte inseglet avser ”en tidsperiod i framtiden”. Verserna om det femte inseglet frågar när Gud skulle döma påvedömet för mordet på Guds folk under den mörka medeltiden. Svaret gavs att Gud i ”de sista dagarna” skulle döma påvedömet för deras mord, och även för en annan grupp påvliga martyrer som också skulle mördas av påvedömet under söndagslagskrisen.

”Och när han hade brutit det femte inseglet ... [Uppenbarelsboken 6:9–11]. Här framställdes för Johannes scener som inte var verklighet då, utan det som skulle vara under en framtida tidsperiod.” Manuscript Releases, volym 20, 197.

Inspirationen bekräftar också att själarna under altaret, som önskar få veta när Gud skall döma påvedömet, är förbundna med de två rösterna hos den ängel som upplyser jorden med sin härlighet i Uppenbarelsbokens artonde kapitel.

”När det femte sigillet öppnades, såg Johannes uppenbararen i en syn under altaret den skara som hade blivit dödad för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Därefter följde de scener som beskrivs i Uppenbarelsbokens artonde kapitel, när de som är trogna och sanna kallas ut från Babylon. Uppenbarelsboken 18:1–5 citeras.” Manuscript Releases, volym 20, 14.

I Uppenbarelsboken arton är katolicismens dom dubbel, ty där och då straffas hon inte bara för dem hon kommer att mörda i de ”sista dagarna”, utan också för dem som blev mördade under de mörka århundradena av påvligt styre.

Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Vedergäll henne så som hon har vedergällt er, och ge henne dubbelt igen efter hennes gärningar; i den bågare som hon har fyllt, fyll åt henne dubbelt. Uppenbarelsboken 18:4–6.

Det sjätte sigillet ger en av Bibelns klassiska skildringar av de händelser som omedelbart föregår Kristi andra ankomst under de sju sista plågorna. Det avslutas med inledningen till Uppenbarelsbokens sjunde kapitel, vilket ger svaret på den fråga som ställs i den sista versen under det sjätte sigillet: ”vem kan bestå?” Det finns två grupper som kommer att bestå som Guds baner i söndagslagskrisen, vilken avslutas när de sju sista plågorna kommer. Dessa två grupper är de etthundrafyrtiofyra tusen, som representeras av Elia, och den ”stora skaran”, som representeras av Mose. Dessa två symboler, Mose och Elia, identifierades tidigare som dem som står vid världens slut, ty de stod båda med Kristus på Förklaringsberget.

Den första gruppen av påvliga martyrer från den mörka medeltiden fick vita kläder, och den andra gruppen, som de blev tillsagda att vänta på till dess att den gruppen hade fullbordats, är den ”stora skaran” som också bär vita kläder. Det femte och sjätte inseglet framställer inte en parallell historia till den femte och sjätte församlingen; de avlägger ett vittnesbörd om de två grupper som träder fram som ett baner för Herren i ”de sista dagarna”. Dessa två grupper är de som förkunnar budskapen från de två rösterna i Uppenbarelsboken kapitel arton. Det budskap som då förkunnas åtföljs av den Helige Andes utgjutelse, sådan den förebildas genom pingstens historia och historien om midnattsropet vid adventismens början.

”Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängelns budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsomfattande räckvidd och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds kraft; den första ängelns budskap fördes till varje missionsstation i världen, och i somliga länder rådde det största religiösa intresse som har bevitnats i något land sedan reformationen på sextonhundratalet; men dessa ting skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den tredje ängelns sista varning.

”Verket kommer att likna det på pingstdagen. Liksom ”det förra regnet” gavs genom den helige Andes utgjutelse vid evangeliets början för att åstadkomma det dyrbara utsädet uppspirande, så kommer ”det senare regnet” att ges vid dess avslutning för att låta skörden mogna. ”Då skall vi lära känna, om vi strävar efter att lära känna Herren. Hans uppgång är så viss som morgonrodnaden, och han skall komma till oss likt regnet, likt vårregnet och höstregnet över jorden.” Hosea 6:3. ”Jubla då, ni Sions barn, och gläd er i Herren, er Gud; ty han har gett er det förra regnet i rätt mått, och han skall låta regn komma ner över er, det förra regnet och det senare regnet.” Joel 2:23. ”Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött.” ”Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.” Apostlagärningarna 2:17, 21.

”Evangeliets stora verk skall inte avslutas med en mindre uppenbarelse av Guds kraft än den som utmärkte dess början. De profetior som uppfylldes i utgjutelsen av det tidigare regnet vid evangeliets början skall åter uppfyllas i det senare regnet vid dess avslutning. Här är ”vederkvickelsens tider”, dem som aposteln Petrus såg fram emot när han sade: ”Gören därför bättring och omvänden eder, för att edra synder må bli utplånade, när tider av vederkvickelse komma från Herrens ansikte; och han skall sända Jesus.” Apg. 3:19, 20.” The Great Controversy, 611.

Efter att det sjätte sigillet väcker den fråga som introducerar Elia och Mose, representerade i Uppenbarelsedokumets sjunde kapitel, öppnas det sjunde sigillet och beskriver den Helige Andes utgjutelse över dessa två grupper. Det bör noteras att det i beskrivningen råder tystnad under en halv timme. Utgjutelsen av det sena regnet, representerad genom öppnandet av det sjunde sigillet, inbegriper en period av tystnad.

Och när han bröt det sjunde sigillet, blev det tystnad i himlen vid pass en halv timme. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud; och åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret med ett gyllene rökelsekar; och åt honom gavs mycken rökelse, för att han skulle bära fram den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. Och röken av rökelsen, som steg upp tillsammans med de heligas böner, steg ur ängeln hand upp inför Gud. Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade den på jorden; och det blev röster och tordön och blixtrar och en jordbävning. Uppenbarelsedokumet 8:1–5.

Som just påpekats i avsnittet i Den stora striden börjar det sena regnet utgjutast när den mäktige ängeln stiger ned och upplyser jorden med sin härlighet. Det sena regnet började när ”de stora byggnaderna i New York City slogs ned” den 11 september 2001.

”Hur har då ordet uppkommit att jag har förkunnat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna där uppföras, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte äga rum när Herren reser sig för att förfärligt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelsedokumet 18:1–3 gå i uppfyllelse.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelsedokumet är en varning om vad som skall komma över jorden. Men jag har inget särskilt ljus beträffande vad som skall drabba New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag skall störtas omkull genom Guds makts vändande och omstörtande. Av det ljus som har givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från

Herren, en beröring av hans väldiga makt, och dessa massiva byggnadsverk skall falla. Scener skall utspelas vars fasansfullhet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Den 11 september 2001 började det senare regnet att falla, och utgjutelsen av detta regn faller över dem som representeras av Elia och Mose och innefattar en tid av tystnad. En tid av tystnad för Mose och Elia framställs också i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, där Mose och Elia, de två profeter som plågade världen, blev ”dödade” på gatorna. Men efter tre och en halv dag kom de ut ur Horebs grotta och steg upp till himlen. I det senare regnets historia blir budskapet, representerat av dessa två budbärare, dödat och kastat ut på gatan, men inte begravt förrän de uppväcks. Detta är en av de främsta sanningar som Lejonet av Juda stam nu förseglar upp.

De tre sista sigillen identifierar den slutliga rörelsen bland Guds folk, sådan den framställs genom Elia och Mose. Denna rörelse dör och uppstår till liv igen. Det är en rörelse, ty adventismen började med en rörelse som fortsatte fram till 1863, då de åsidosatte den första sanning som William Miller leddes att erkänna. År 1863 upphörde rörelsen, ty år 1863 blev de juridiskt en kyrka. Alfa och Omega framhåller att om Han började sitt kvarlevande folk som en rörelse, skall Han också avsluta det som en rörelse.

Vi har nu avslutat översikten över de sju församlingarna och de sju sigillen. I de tre sista sigillen ser vi två klasser av de återlösta som representeras av Mose och Elia. Alla dessa sigill vittnar om den starke ängeln i Uppenbarelseboken arton. När han steg ned den 11 september 2001 inträdde två klasser av återlösta i en reningsprocess som är avsedd att blottlägga och åtskilja två klasser av tillbedjare inom rörelsen vid adventismens slut, såsom förebildad av rörelsen vid adventismens början. Daniel identifierar den ena klassen, vilken han kallar de ogudaktiga, som att de inte kommer att förstå kunskapens tillväxt, men de visa gör det. Matteus underrättar oss om att de som saknar förståelsen av den kunskap som har förseglats upp identifierar en jungfru såsom dåraktig. De visa jungfrurna visar i krisen vid midnatt att de förstod och besitter kunskapens tillväxt. De visa och de dåraktiga representeras av församlingen i Filadelfia eller församlingen i Laodicea. Laodiceas ogudaktiga, dåraktiga jungfrur skall utspys ur Herrens mun, och de visa mottar Guds namn, eller Hans karaktär, på sina pannor. Om den sjätte församlingen, Filadelfia, representerar de visa, hur kommer det sig då att den sjunde församlingen, Laodicea, representerar de ogudaktiga? Om så är fallet är ordningsföljden ur led, eller hur? Svaret löses naturligtvis genom Alfa och Omega.

Vid början av det första denominerade Gudsfolket, det forntida Israel, var Mose en förebild för Kristus vid slutet av detta denominerade folk.

Ty Mose sade verkligen till fäderna: En profet lik mig skall Herren, er Gud, låta uppstå åt er ur era bröder; honom skall ni höra i allt vad han än säger till er. Och det skall ske, att varje själ som inte hör den profeten skall utrotas ur folket. Apostlagärningarna 3:22, 23.

Vid slutet av Guds första benämnda folk var Johannes Döparen den Elia-budbärare som beredde vägen för Kristi första ankomst. Jesus skulle därefter frambära sitt offer på korset och sedan påbörja sitt översteprästerliga verk i den himmelska helgedomens heliga avdelning. Vid början av Guds andra benämnda folk, det moderna Israel, var William Miller den Elia-budbärare som

beredde vägen för Kristi andra ankomst. Jesus kom då plötsligt in i det allra heligaste och började domen. Vid slutet av Guds andra benämnda folk beredde en sista Elia-budbärare vägen för Kristus att inleda hushållningen av domen över de levande, avslutningen av sitt verk som himmelsk överstepräst och sin andra ankomst.

William Miller symboliserar inte endast budbäraren, utan också den rörelse som han var förbunden med.

”Med bävan började William Miller att för folket utlägga Guds rikes hemligheter och förde sina åhörare genom profetiorna fram till Kristi andra ankomst. Med varje ansträngning vann han ny kraft. Såsom Johannes Döparen förkunnade Jesu första ankomst och beredde vägen för hans ankomst, så förkunnade William Miller och de som slöt sig till honom Guds Sons andra ankomst....”

”Tusentals fördes att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare uppväcktes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet.” Early Writings, 229, 230, 233.

I det forntida Israels begynnelse kallade Gud Mose, som hade mottagit fyrtio år av fördärvad utbildning i Egypten, vilket krävde fyrtio år av ökenliv i ett försök att avlägsna Egyptens inflytande från hans karaktär. Fyrtio år efter sin födelse, då han förstod att han hade blivit utvald att leda Guds folk ut ur Egypten, brukade Mose mänsklig styrka för att döda egyptiern. Fyrtio år senare, vid den brinnande busken, gjorde han uppror mot Guds kallelse. Efter att slutligen ha tagit emot kallelsen åsidosatte han befallningen att omskära sin son, tills han hotades med döden. Vid det utlovade landets gräns gjorde han uppror och slog på Klippan en andra gång. I det forntida Israels begynnelse ägde Mose en laodiceisk karaktärsdrag. Därigenom fullföljde han ändå sin höga och heliga kallelse, däribland förebildandet av Kristus vid det forntida Israels slut. Kristus, som kämpade med de ordstridiga judarna, eller dem som sade sig vara judar men inte var det, framställde en filadelfisk karaktär. I det forntida Israels begynnelse representerade Mose en laodiceisk person i behov av guld, ögonsalva och vita kläder. Vid slutet är Kristus filadelfisk.

Vid adventismens begynnelse representerade William Miller, företrädd av de få i Sardes som inte hade örent sina kläder, en filadelfier, och det gjorde också den rörelse som var förknippad med honom. Vid adventismens slut var den rörelse som 1989 erkände ändens tid lika laodiceisk som Mose var. Milleritrörelsen utgör en förebild för Future for America-rörelsen, med den profetiska förbehållsnoten att den första rörelsen uppfylldes av filadelfier under Filadelfias tid, och den sista rörelsen uppfylls av laodiceer under Laodiceas tid.

Jag är vittne till mer av den profetiska historien för denna rörelse från 1989 än någon annan person som är förknippad med Future for Americas historia, och jag betygar att jag personligen vandrade genom historien från och med 1989 och framåt som en bekräftad laodikeisk adventist. Det finns många själar längs den vägen som skulle bekräfta mitt vittnesbörd. Jag kan också med visshet vittna om att de som var förbundna med rörelsen vid adventismens slut också var bekräftade laodikeiska adventister. Det första benämnda folket börjar med en laodike som blir en filadelfier och slutar med en filadelfier. Det andra benämnda folket börjar med en filadelfier och slutar med en laodike som kallas att bli en filadelfier. Detta är Alfa och Omegas signatur.

Trots ledarens och dem som förenade sig med honom eländiga, usla andliga blindhet styrde och kontrollerade Gud alltjämt de profetiska vägmärken som inträffade från 1989 och fram till nu. Trots ledarens och dem som förenade sig med honom andliga nakenhet och fattigdom ledde Gud fortfarande avförseglingen av de sanningar som Han fann för gott att avförsegla. I sin barmhärtighet, som aldrig är skild från Hans ”sanning”, utformade Han en reningsprocess som gjorde det möjligt för en laodiceisk människa att dö och därefter uppstå som en filadelfisk. Denna död och uppståndelse förebildades av författarna till böckerna Daniel och Uppenbarelsboken, vilka båda symboliskt dödades och uppväcktes. Johannes uppväcktes från den död som följde av att kastas i en gryta med kokande olja, Daniel från de hungriga lejonens kula. Så ger de två böckerna, som är en bok, en betoning åt symbolen om död och uppståndelse såsom en del av det budskap som nu avförseglas.

När rörelsen i den rannsakande domen i ”de sista dagarna” (vilken förebildades av den milleritiska rörelsen) närmade sig tidens slut, hade Gud för avsikt att ledaren och rörelsen skulle dödas och därefter uppstå igen. I de sju församlingarnas sammanhang blev Laodicea dödad den 18 juli 2020 och skulle uppstå igen som Filadelfia före den annalkande söndagslagen. Den uppståndna rörelsen skulle vara av de sju församlingarna, men den skulle vara den åttonde. Rörelsen skulle vara den åttonde, den som är av de sju.

Denna profetiska hemlighet styrks i Uppenbarelsboken av flera vittnen, fastän den hittills inte har blivit erkänd. I denna tidsperiod inträder vi nu i prövningen av vilddjurets bild, vilken syster White upplyser oss om är den prövning som kommer före söndagslagen. Det är vid söndagslagen som Guds sigill präglas på filadelfierna i denna historia. Men de måste bestå prövningen av vilddjurets bild, som kommer innan nådatiden avslutas.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall bli det stora provet för Guds folk, genom vilket deras eviga bestämmelse kommer att avgöras. Er ståndpunkt är en sådan härva av motsägelser att endast få kommer att bli bedragna.

”I Uppenbarelsboken 13 framställs detta ämne tydligt; [Uppenbarelsboken 13:11–17, citerat].”

”Detta är det prov som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som bevisade sin trohet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att godta en falsk sabbat, kommer att inta sin plats under Herren Guds Jehovas baner och kommer att ta emot den levande Gudens sigill. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och accepterar söndagssabbaten, kommer att ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

I denna nuvarande historiska tid har de två horn som tidigare identifierades som republikanism och protestantism redan förändrats till demokrati och avfällig protestantism. När dessa två horn är fullt förenade, bildar de därefter en makt, ett horn. Under samma period kommer Gud att identifiera och upphöja protestantismens äkta horn för att varna för vilddjurets bild. Dessa två horn löper parallellt med varandra till dess att Förenta staterna upphör att vara det sjätte riket i Bibelns profetia.

Uppenbarelsboken sjutton identifierar att den trefaldiga föreningen av draken (Förenta nationerna), vilddjuret (påvemakten) och den falske profeten (Förenta staterna) är den makt som är det åttonde huvudet, vilket är av de sju huvudena. Dessa sju huvuden är den bibliska profetians riken, med början i Babylon, därefter Medo-Persien, Grekland och sedan det hedniska Rom. Därefter är det femte riket det påvliga Rom, som profetiskt mottog ett dödligt sår år 1798. Vid den tidpunkten i historien besteg den bibliska profetians sjätte rike, Förenta staterna, tronen till dess att det störtas genom den snart kommande söndagslagen.

Förenta nationerna kommer då att tvingas av den makt som tvingar hela världen att upprätta en bild åt vilddjuret. Vid den tidpunkten har också det sjätte riket fått ett dödligt sår, men Förenta staterna kommer då att tvinga hela världen att acceptera dess ledarskap över Förenta nationerna och kräva att de också erkänner påvedömetts moraliska auktoritet att styra den trefaldiga unionen.

Och han förleder dem som bor på jorden genom de tecken som han fick makt att göra inför vilddjuret; och han säger till dem som bor på jorden att de skall göra en bild åt vilddjuret, som hade fått såret av svärdet och ändå levde. Och han fick makt att ge liv åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild. Uppenbarelsboken 13:13, 14.

Den enda definitionen av "vilddjurets bild" i den inspirerade uppenbarelsen är att den representerar föreningen mellan kyrka (påvemakten) och stat (Förenta nationerna, med Förenta staterna som kontrollerar de övriga nio kungarna). Isebel är påvemakten; Ahab är Förenta staterna, som är kung över de tio nordliga stammarna.

När Förenta staterna faller vid söndagslagen blir Tyrus (påvedömet), som har varit glömt sedan 1798, "ihågkommet", och hon börjar sina förföriska sånger. Till följd av den finansiella kollaps som i Ellen Whites skrifter framställs som "nationell undergång" tvingas Förenta staterna att samla hela världen för att bemöta den bibliska makt som vänder varje mans hand mot honom. Den makten är islam, sådan den representeras av islams stamfader Ismael.

Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall ge honom namnet Ismael, ty Herren har hört ditt lidande. Och han skall vara som en vildåsna bland människor; hans hand skall vara emot var och en, och vars och ens hand emot honom, och han skall bo mitt emot alla sina bröder. 1 Moseboken 16:11, 12.

Förenta staterna ingår en allians med de övriga nio kungarna och intar den ledande ställningen. Det gör det endast för en kort tid, och det kommer sedan att insistera på att den påvliga makten blir överhuvud för alltsammans, alldeles som Isebel behärskade Ahab.

Så drar draken, vilddjuret och den falske profeten, förenade i en trefaldig allians, tillsammans ut till Harmageddon. Talet åtta representerar uppståndelse, och det rike som enligt profetian omtalas som mottagande ett dödligt sår var det femte riket, påvemakten. När påvedömet uppstår på nytt blir det det åttonde riket, och det ges herraväldet över den trefaldiga unionen, och detta åttonde rike är det ena huvudet bland de sju rikena som har identifierats som mottagande ett dödligt sår; men inspirationen identifierar också läkandet av detta dödliga sår.

”När vi närmar oss den sista krisen är det av största vikt att harmoni och enhet råder bland Herrens redskap. Världen är uppfylld av storm och krig och oenighet. Men under ett huvud – den påvliga makten – kommer folken att förena sig för att stå emot Gud i hans vittnens person. Denna sammanslutning sammanhålls av den store avfällingen. Medan han söker förena sina redskap i krig mot sanningen, kommer han att verka för att splittra och skingra dess förespråkare. Avund, onda misstankar, ont tal, inges av honom för att framkalla oenighet och söndring.” Testimonies, band 7, s. 182.

Det femte riket, det sjätte riket och det sjunde riket har vid den tidpunkten alla förlorat sina enskilda riken, så deras respektive riken uppväcks alla tillsammans som ett enda rike bestående av tre delar, såsom en förfälskning av gudomens trefaldiga beskaffenhet.

Det sjätte riket, som började med två lammlika horn och slutar som ett enda horn som talar såsom en drake, bär den påvliga maktens profetiska kännetecken, ty det blir vilddjurets bild. Det är vilddjuret, den påvliga makten, som i första hand framställs som det återuppståndna åttonde riket, vilket var av de sju. Men även om det är den påvliga makten som mest direkt uppfyller den profetiska gåtan, att det åttonde är av de sju, så formar Förenta staterna en avbild av påvedömet och frambringar därför profetiskt samma kännetecken som den påvliga makten.

Förenta staterna började år 1798, då, enligt Jesaja tjugotre, Tyrus, den påvliga makten, skulle vara bortglömd till slutet av det sjätte riket. År 1798 var ändens tid för milleriterna vid adventismens början. Vid våren 1844 hade den milleritiska adventismen tagit emot protestantismens mantel, vilken löper parallellt med republikens horn som representerar Förenta staternas regering. De två hornen sitter på samma djur, och därför fortskrider de tillsammans genom historien. Adventismens början och slut löper parallellt med det republikanska hornet. Historien från 1798 till dess att protestanterna förkastade den första ängelns budskap var den period då Gud upprättade det protestantiska hornet. Det gjorde han genom en prövningsprocess, liksom han gjorde med det republikanska hornet. Det finns mycket att säga om de parallella hornen, men inte nu.

Det republikanska hornet begår otukt med det avfälliga protestantismen, inte med det sanna protestantiska hornet, ty det sanna hornet är Lammets brud och hon är en jungfru. Sedan ändens tid år 1889 har det funnits sju presidenter. Den sjätte av dessa presidenter fick ett dödligt sår just det år då rörelsen vid adventismens slut också fick ett dödligt sår. Den åttonde presidenten sedan ändens tid år 1889 skall vara den som fick ett dödligt sår som blir läkt. Han måste vara en president som är av de sju. Samtidigt, år 2020, när den sjätte presidenten fick sitt dödliga sår, dödades också det horn som nu bär den protestantiska manteln. Såsom med katolicismens vilddjur, och såsom med vilddjurets bild av den avfälliga protestantismen, så också med protestantismens äkta horn. Protestantismens horn framställs som den sjätte församlingen, som blir den åttonde, men är av de sju.

När du prövar dessa påståenden, kom då ihåg att det budskap som förseglas upp just innan nådatiden avslutas med största säkerhet kommer att framläggas inom ramen för att begynnelsen åskådliggör slutet. Detta budskap kommer att framläggas med den metodik som kallas ”historicism”, vilken använder den bibliska historien i samklang med världshistorien för att identifiera världens slut. Detta budskap springer upp ur jorden.

Sanningen skall skjuta upp ur jorden, och rättfärdigheten blicka ner från himmelen. Ja, Herren skall ge det som är gott, och vårt land skall ge sin gröda. Rättfärdigheten skall gå framför honom och leda oss in på hans stegs väg. Psalms 85:11–13.

Det är inte bara så att jorden i avsnittet identifieras som ett "land". Avsnittet i Psaltaren identifierar inte endast "landet" som "jordens" vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, utan det framhåller också att "sanningen" "växer fram" ur jorden.

"Vilken nation i den Nya världen var det som år 1798 höll på att resa sig till makt, gav löfte om styrka och storhet och drog världens uppmärksamhet till sig? Tillämpningen av symbolen medger inget tvivel. En nation, och endast en, uppfyller denna profetias kännetecken; den pekar omisskännligt på Amerikas förenta stater. Gång på gång har den helige författarens tanke, nästan de exakta orden, omedvetet brukats av talaren och historikern när de har beskrivit denna nations uppkomst och tillväxt. Djuret sågs 'stiga upp ur jorden'; och enligt översättarna betyder det ord som här återges med 'stiga upp' bokstavligen 'att växa eller skjuta upp såsom en växt.'" The Great Controversy, 440.

Förenta staterna är vilddjuret från jorden som "stiger upp". När ni därför prövar de påståenden som framförs i dessa artiklar, identifierar inspirationen att budskapet kommer att bygga på att slutet illustreras av början; det kommer att framställas i sammanhanget av historisk linje på historisk linje, och det måste komma från en röst i Förenta staterna. Det finns naturligtvis falska röster inom Förenta staterna, men enligt och på Guds Ords auktoritet är varje budbärare eller verksamhet som är belägen utanför Förenta staterna eller har sitt ursprung där en falsk ljuskälla. Adventismen började i Förenta staterna med en mans röst och en rörelse som upprättades i Förenta staterna. Jesus illustrerar slutet på en sak med början av en sak.

Den som har öron, han höre vad Anden säger till församlingarna.